

Chương 17

Màn Kịch Xem Mặt

Hai mươi phút sau, Thuần Khiết đưa Phong Bính Thần vào nhà.

Mọi người nhìn thấy đều sững sờ.

Văn Tây tròn mắt nhìn, cảm giác giống như nam chính trong phim thần tượng vào nhầm nhà.

Hai phụ nữ trung niên cũng nhìn không chớp mắt, chàng trai trước mặt quá thực quá đẹp trai.

Khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, đẹp tới mức khó phân biệt nam nữ, mái tóc xoăn bồng bênh bóng mượt, dáng người cân đối như người mẫu, chiếc áo sơ mi trắng bình thường nhất trên người anh cũng trở nên khác thường, đôi mắt đẹp biết cười liếc nhìn mọi người trên bàn ăn. Cuối cùng dừng lại ở Vu Chấn và khẽ mỉm cười. Vu Chấn đáp lại nụ cười ấy theo bản năng, trong lòng không khỏi hoài nghi, không biết anh chàng bỗng nhiên xuất hiện này là ai.

Thuần Khiết không bận tâm tới sự kinh ngạc của mọi người, vào bếp lấy thêm bát dưa.

Hứa Lam chợt bừng tỉnh, vội vàng lấy thêm một chiếc ghế trong bếp đặt cạnh bàn ăn rồi hỏi Thuần Khiết: “Cậu thanh niên này là ai?”

Thuần Khiết mỉm cười và nói: “Anh ấy chính là bạn trai của con, Phong Bính Thần”.

Vừa nói dứt lời, mọi người lại trở mắt nhìn.

Phong Bính Thần cũng có chút sững sờ nhưng lập tức lấy lại vẻ tự nhiên, nụ cười trên đôi mắt càng sâu hơn.

Vu Chấn lập tức quay sang nhìn bà Phạm với ánh mắt trách móc, thầm nghĩ sao ngay cả tình hình cơ bản nhất mà cũng không tìm hiểu rõ ràng. Nhưng bà Phạm không bận tâm đến cậu cháu của mình, hai mắt vẫn nhìn Phong Bính Thần chằm chằm. Sự tò mò và hứng thú của bà ta với anh đã lấp đầy sự ngưng ngừng của bà ta.

Thuần Khiết bình tĩnh giới thiệu các thành viên trong gia đình với Phong Bính Thần. Anh mỉm cười chào từng người một.

Hứa Lam không ngờ Thuần Khiết có bạn trai thật, hơn nữa khí chất khác người, cử chỉ dung mạo đều toát lên phong thái quý tộc. Chỉ riêng tướng mạo thôi quả thực cũng không tìm được mấy người đẹp trai hơn cậu ta. Chỉ là không biết cậu ta làm nghề gì, gia cảnh thế nào.

Nghĩ đến đây, bà ta lại lén nhìn sắc mặt của bà Phạm và Vu Chấn, thầm nghĩ e rằng hôm nay mình khó mà thu xếp ổn thỏa được. Thế là vội vàng mời mọi người ăn cơm.

Mặc dù vẻ mặt của Vu Chấn có chút gượng gạo nhưng thần thái vẫn không mất đi vẻ kiêu ngạo. Đến lúc này, mặc dù trong lòng không vui nhưng cũng ngại bỏ về. Có lẽ anh ta đang vênh váo tự đắc, nghĩ rằng mình hơn người. Mặc dù tướng mạo có kém hơn một chút nhưng từ xưa đến nay nam nhi mạnh ở tài năng và sự nghiệp. Anh ta không tin anh chàng có khuôn mặt đẹp trai, trông có vẻ trẻ tuổi này đã hơn mình về sự nghiệp. Thấy Thuần Khiết vai kề vai với anh ta, ánh mắt bờ môi đều ẩn chứa tình cảm thắm thiết, chốc chốc lại nhìn nhau cười, khiến tâm lí cạnh tranh của anh ta trở dậy. Vẻ thân mật ấy thật khiến người ta nuốt không trôi.

Quả thực anh ta thấy rất chướng mắt, liền đặt đũa xuống và hỏi: “Anh Phong làm ngành nào?”.

Đây là câu hỏi mà mọi người đều quan tâm. Thế nên tất cả đều dừng lại nhìn Phong Bính Thần.

Phong Bính Thần cười và nói: “Tôi làm rất nhiều ngành”.

“Có thể nói cụ thể hơn không?”.

“Gần đây làm về điện ảnh”.

“Á?”. Đột nhiên Văn Tây hớn hờ nói: “VẬY chắc chắn anh là diễn viên”.

“Không”. Phong Bính Thần khẽ lắc đầu, mỉm cười và nói: “Tôi là nhà đầu tư”.

“Thật sao?”. Văn Tây tròn mắt ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên. Có điều tiền là do người khác đầu tư. Tôi chỉ giúp chạy đi chạy lại”.

Văn Tây nghe vậy không giấu được vẻ thất vọng: “Nhưng anh vẫn có chút quyền lực, đúng không?”.

“Dĩ nhiên rồi”.

“Bộ phim của anh thuộc thể loại nào? Có thiếu diễn viên không?”.

“Phim hành động, diễn viên thì phải hỏi đạo diễn, tôi không quan tâm”.

Bỗng nhiên Vu Chấn bật cười và nói: “Theo tôi biết thì diễn viên trong một bộ phim đều do nhà đầu tư quyết định”. Phong Bính Thần ngược mắt nhìn anh ta. Bởi vì đây không phải là một câu hỏi, vả lại anh cũng không cần chứng minh sự khác biệt giữa mình với những nhà đầu tư khác nên chỉ thản nhiên đáp lại một tiếng. Bỗng chốc Vu Chấn có cảm giác đâm vào bông. Đồng thời anh ta cho rằng Phong Bính Thần đang né tránh câu hỏi, có thể anh đang nói dối.

Thuần Khiết không muốn dây dưa quanh vấn đề này, liền nói: “Ăn cơm thôi”. Nói rồi gấp cho Phong Bính Thần một miếng cá. Mọi người cũng cầm đũa ăn cơm nhưng không tập trung.

Bàn ăn yên tĩnh chưa đầy hai phút, Vu Chấn lại hỏi: “Anh Phong còn làm những ngành nào nữa?”.

Phong Bính Thần đặt đũa xuống và nói: “Rất nhiều, tài chính, dầu khí, thông tin, khách sạn...”.

Hứa Lam nhận ra Vu Chấn có ý cạnh tranh, có lòng muốn tìm hiểu thay anh ta nên nói xen vào: “Câu tự mở ra hay làm việc cho người ta?”.

“Thông thường đều là người khác làm việc cho cháu”.

“Vậy thì, khách sạn của anh vẫn đang kinh doanh chứ?”.

“Dĩ nhiên”. Vu Chấn hỏi không chút khách sáo: “Là dĩ nhiên vẫn đang kinh doanh? Hay là đã phá sản rồi?”.

Câu hỏi này hết sức vô lễ, mọi người đều ngỡ ngàng. Anh ta lại nói thêm: “Xin lỗi, vì anh vừa nói đã từng đổi rất nhiều nghề, vì thế...”. Anh ta không nói tiếp nữa, vờ làm ra vẻ áy náy nhún vai.

Phong Bính Thần không chút biểu cảm, lịch sự ăn xong miếng thức ăn rồi mới mỉm cười nói: “Anh hiểu lầm rồi, tôi đồng thời làm những ngành này cùng lúc. Tôi có tập đoàn cổ vấn đầu tư chuyên nghiệp. Họ đều là những bậc tinh anh trong những ngành nghề đỉnh cao nhất”.

Vu Chấn cảm thấy mình sắp bị anh làm cho “chết ngạt”.

Tập đoàn cổ vấn đầu tư chuyên nghiệp, tinh anh trong những ngành nghề đỉnh cao nhất. Anh phải có bao nhiêu tài sản mới có thể làm được như thế. Anh ta làm về chuyên ngành tư vấn đầu tư, cũng đã từng nghe nói về những người giàu có nhất trong nước. Bình thường cũng tiếp xúc với không ít người nhưng chưa từng nghe nói tới người nào họ Phong.

“Vậy thì...”. Anh ta cố tình kéo dài chữ “thì” rồi hỏi với giọng điệu nghi ngờ: “Khách sạn của anh mở ở đâu?”. Phong Bính Thần đặt cốc xuống, lạnh

lùng nói: “Phủ khắp mười ba thành phố trên toàn cầu, chủ yếu tập trung ở châu Âu, ở thành phố Thánh Anh cũng có một cái. Khách sạn Thời Quang là của tôi”.

Nghe vậy, mọi người đều không nói nữa.

Mấy đôi đĩa đang giơ ra gấp thức ăn đều giống như trúng phép thuật, bỗng nhiên dừng lại.

Sắc mặt của Vu Chấn đột ngột thay đổi, im lặng ba giây, cuối cùng không kìm được bật cười: “Anh Phong, anh thật biết đùa, mọi người trên trái đất này đều biết ông chủ của khách sạn Thời Quang họ Phương, tên là Phương Bá Thao”.

Phong Bính Thần thản nhiên đáp: “Nhưng cũng chỉ có rất ít người mới biết rằng Phương Bá Thao còn có một thân phận khác, đó chính là quản gia của tôi”.

Vu Chấn tắc nghẹn.

Anh ta bị chặn họng không biết nói lại thế nào, sắc mặt nhợt nhạt.

Mọi người đều tròn tròn mắt, nhìn Phong Bính Thần giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Thông tin này khiến họ thật sự sốc. Nhân lúc họ nói chuyện, Thuần Khiết lẳng lẳng cắm mặt ăn, đã no được sáu bảy phần. Lúc ấy nhìn vẻ mặt của mọi người, trong lòng thầm cười lẫn lộn nhưng cố gắng không biểu lộ ra mặt, khuyên mọi người: “Mọi người mau ăn đi, thức ăn nguội hết cả rồi”.

Lúc ấy mọi người mới lấy lại bình tĩnh, lẳng lẳng ăn cơm.

Vu Chấn nuốt không trôi. Anh ta phát hiện anh chàng nói khoác không biết ngượng mồm này đã làm cho mấy người phụ nữ không hiểu biết trên bàn ăn chần động. Họ đã bắt đầu nhìn Phong Bính Thần bằng ánh mắt tôn sùng. Anh ta tức giận nhưng nhất thời không nghĩ ra sơ hở nào để vạch mặt anh. Bởi vì khí thế của anh quả thực quá lớn mạnh, dám khoác lác như vậy, hơn nữa lại không đỏ mặt, không ấp úng, nói dối như thật, bình tĩnh tự nhiên giống như đế vương. Anh ta thì hoàn toàn ở vào thế bị động, thất bại thê thảm.

Không khí trên bàn ăn bỗng trở nên yên tĩnh, không ai hỏi gì nữa.

Ba phút sau, bỗng nhiên Văn Tây nói: “Anh và chị em quen nhau thế nào?”.

Thuần Khiết không khỏi mím cười vì câu “chị em” của cô ta. Phong Bính Thần nhìn Thuần Khiết, mím cười nói: “Bọn anh quen nhau ở London. Khi ấy anh đi taxi đến dự một buổi party, lúc xuống xe phát hiện không mang tiền, sau đó chị em liền xuất hiện...”.

Văn Tây hỏi đùa: “Chị ấy trả tiền xe cho anh?”.

“Không sai. Có điều căn cứ vào tình hình lúc ấy thì hình như chị em coi anh là ăn mày”.

Nói xong, Phong Bính Thần mỉm cười nhìn Thuận Khiết. Thuận Khiết hoàn toàn không nhớ có chuyện đó, chỉ coi như anh đang dựng chuyện lừa mọi người, liền đưa tay xuống gầm bàn bẹo anh một cái. Phong Bính Thần đau nhưng nét mặt càng “ngọt ngào”. Thực tế, bắt đầu từ khoảnh khắc Thuận Khiết giới thiệu anh là bạn trai của cô, anh giống như rơi vào trạng thái mộng du, có một niềm vui sướng mơ hồ.

Họ cứ thăm thiết nồng nàn như vậy, Vu Chấn quả thực không thể nhìn được nữa, đột nhiên đứng dậy nói: “Xin lỗi, tôi ăn no rồi, xin phép đi trước”.

Bà Phạm thấy vậy cũng đứng dậy ra về.

Hứa Lam biết chuyện xem mặt lần này đã thất bại, cũng không nín kéo nữa, khách sáo tiễn họ về.

Bữa cơm này rất không vui, ai cũng có tâm tư riêng. Đặc biệt là Hứa Lam, bà ta nghĩ không biết chừng bà Phạm sẽ nói này nói nọ sau lưng mình, sau này gặp nhau trên bàn tiệc không biết sẽ khó xử như thế nào. Ngoài ra, bà ta cũng có chút nghi ngờ về Phong Bính Thần. Một anh chàng đẹp trai lại có thân phận, địa vị như vậy mà lại yêu Thuận Khiết, đúng là li kì tới mức hoang đường.

Ăn xong, mọi người ra phòng khách nghỉ ngơi. Thuận Khiết nhớ đến hai bức thư của Tiêu Úc Sơn, nóng lòng muốn Phong Bính Thần chứng thực. Nhưng trước mặt mọi người, đặc biệt là Văn Tây nên không tiện hỏi.

Hứa Lam ngồi cùng họ một lúc rồi vào phòng ngủ.

Dường như Phong Bính Thần vô cùng vui sướng, nắm tay Thuận Khiết không rời. Hai người sánh vai ngồi trên sofa. Anh nhìn cô say đắm. Thuận Khiết bị anh nhìn tới mức cảm thấy rất ngượng ngùng, không kim được trọn mắt lờm anh. Nhưng anh lại rất vô tư, bỗng nhiên ghé sát lại hôn vào má cô.

Thuận Khiết xấu hổ đến đỏ cả mặt nhưng không biết làm thế nào với anh.

Văn Tây ghét nhất là tiếp khách nhưng hôm nay lại ngồi lì trên sofa không chịu đi. Vừa cầm điều khiển bật hết kênh này đến kênh khác, vừa liếc nhìn Phong Bính Thần rồi hỏi: “Anh là nhà làm phim thật chứ?”.

Phong Bính Thần không khỏi bật cười: “Em thấy anh giống như đang nói đùa sao?”.

“Không phải vậy...”. Bỗng nhiên giọng nói của Văn Tây dịu dàng hẳn lên: “Chị em có nói với anh là em học biểu diễn không?”.

Thuần Khiết lại nghe thấy hai từ “chị em” nhưng không thấy chối tai như lúc mới nghe. Hôm qua cô vẫn còn nổi trận lôi đình với cô ta, chỉ muốn cho cô ta hai cái bạt tai. Tối qua cô cũng rời khỏi nhà với tâm trạng đau khổ, tuyệt vọng. Bây giờ nghe cô ta nói mấy lời dịu dàng lại có thể bình tĩnh cùng ngồi nói chuyện với cô ta. Xem ra tình yêu thật sự có thể khơi dậy tình cảm vĩ đại, cao thượng. Cô thầm mỉm cười chế nhạo mình.

Phong Bình Thần khen cô ta vài câu mà không biết thật giả thế nào: “Ngoại hình của em rất khá, sẽ rất có tiền đồ”.

“Bộ phim kia của anh có còn vai không?”

“Hết rồi”.

“Vậy bộ phim tiếp theo của anh thì sao?”.

“Anh không định quay bộ tiếp theo”.

Văn Tây rất thất vọng, không nói nữa, tiếp tục cầm điều khiển dò kênh.

Sau khi dò một vòng, dừng lại ở một kênh giải trí.

Nửa phút sau, màn hình ti vi xuất hiện ảnh Tiêu Úc Sơn với tiêu đề: Tiêu Úc Sơn rất tức giận!

Người dẫn chương trình nói, tuần trước trên một trang web thông tin nổi tiếng trong nước đã xuất hiện một tin hot với lượng truy cập đáng kinh ngạc. Người đăng tin tự xưng có hai bức thư tình của ngôi sao nổi tiếng Tiêu Úc Sơn. Đồng thời đã đăng tải một phần nội dung bức thư, gây nên một cuộc tranh luận và suy đoán vô cùng sôi nổi trên mạng.

Mười giờ sáng nay, Tiêu Úc Sơn công khai trả lời về chuyện đó. Anh bày tỏ bức thư ấy đúng là do mình viết và giải thích rằng lúc ấy anh vẫn chưa nổi tiếng, đang chuẩn bị thôi học để đăng kí tham gia cuộc thi âm nhạc. Hồi ấy anh thích một cô gái, không muốn mất liên lạc với cô ấy. Phóng viên hỏi anh, khi nghe tin chuyện riêng tư của mình bị tiết lộ, cảm nhận của anh như thế nào. Anh nói chuyện này liên quan đến một người khác, hi vọng không vì mình mà ảnh hưởng đến tâm trạng của đối phương.

Phóng viên lại hỏi anh có cho rằng có người đang lợi dụng anh để tạo scandal không? Anh nói anh không biết. Nhưng hi vọng đối phương lập tức dừng hành vi này. Anh thật sự rất tức giận.

Câu cuối cùng được đăng ba lần liên tiếp, cỡ chữ phóng to, màu đỏ đậm, trông rất có khí thế.

Thuần Khiết không kìm được bật cười.

Văn Tây chột dạ, ném điều khiển xuống rồi đi về phòng.

Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Phong Bính Thần khen ngợi Tiêu Úc Sơn một cách hiếm thấy: “Lần này thằng nhóc này biểu hiện rất tốt”.

Thuần Khiết kinh ngạc nhìn anh cười: “Em không nghe nhầm đấy chứ”.

Nhưng Phong Bính Thần cau mày nói: “Em không có phòng riêng à? Anh muốn cùng em làm chuyện khác”.

Thuần Khiết trêu anh: “Em tưởng anh thuộc mẫu người phóng khoáng, không quan tâm đến địa điểm”.

“Nhưng em thì khác”. Phong Bính Thần nói với giọng điệu vô tội.

Thuần Khiết vừa tức vừa buồn cười, chuyên chủ đề nói chuyện: “Rốt cuộc hai bức thư ấy viết gì?”.

“Chẳng viết gì cả, anh đọc xong là quên ngay”.

“Thế thư đâu?”. Thuần Khiết còn lâu mới tin lời anh.

“Tiêu hủy rồi”.

“Không phải chứ?”.

“Hả?”. Phong Bính Thần làm ra vẻ ngạc nhiên: “Anh tưởng ý em là sau khi lấy được lập tức tiêu hủy. Thứ này giữ lại nguy hiểm lắm”.

Thuần Khiết dở khóc dở cười, nghiêm túc hỏi: “Tiêu hủy thật rồi?”.

Phong Bính Thần trịnh trọng gật đầu.

“Xin người, em là người nhận, chí ít thì cũng nên cho em đọc chứ. Em vẫn chưa được đọc.”

“Dù sao thì vốn dĩ em cũng không biết, cứ coi như không biết là được”.

Thuần Khiết bị chặn họng, một lúc sau mới nói: “Nhưng em rất tò mò, em sẽ thấy bút rứt”.

“Nếu anh nói với em Tiêu Ưc Sơn yêu em, em sẽ bỏ anh, cùng anh ta chạy trốn sao?”.

“Đây là hai chuyện khác nhau”.

“Thực ra là một chuyện”.

“Thôi”. Thuần Khiết không tranh luận với anh nữa, im lặng một lúc, cuối cùng không kìm được, quay sang nói với anh: “Nhưng anh phải thừa nhận hành vi của mình không đúng”.

Cuối cùng Phong Bính Thần bật cười.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên cánh cửa trước mặt mở ra.

Một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng, complet màu xám bước vào, dáng người trung bình, trông rất phong độ, tay cầm chiếc catap màu đen, hướng về phía phòng khách. Thuần Khiết lập tức đứng dậy chào bố. Phong Bính Thần cũng vội vàng đứng dậy chào.

Ông Chân nhìn thấy Thuần Khiết, khuôn mặt nở nụ cười rồi nói: “Về rồi à”. Nói xong liền đưa mắt nhìn Phong Bính Thần. Ông đặt túi và chìa khóa xuống, nhân tiện thay dép, ra hiệu bảo Phong Bính Thần ngồi xuống: “Ngồi đi, đừng khách sáo”.

Tối qua ông nói chuyện điện thoại với vợ, biết hôm nay sắp xếp cho Thuần Khiết xem mặt. Vì thế thấy trong nhà có chàng trai lạ mặt khôi ngô tuấn tú liền tưởng rằng Phong Bính Thần chính là đối tượng xem mặt, vừa nhìn đã vô cùng hài lòng. Bước vào thấy bàn uống nước trống trơn, ông liền nói với Thuần Khiết: “Con bé này, sao không rót cho người ta cốc trà?”. Thuần Khiết nghe vậy liền quay đi rót nước.

Lúc ấy Hứa Lam đã nghe thấy giọng chồng, đi ra khỏi phòng, ngăn cô lại và nói: “Để dì lấy cho”.

Thuần Khiết liền quay vào, ở trong nhà mình nhưng lại bị đối xử như khách. Cảm giác này rất khó diễn tả.

Ông Chân nói: “Ngồi đi, đừng đứng thế”. Nói rồi ông ngồi xuống trước.

Phong Bính Thần ngồi xuống. Hứa Lam pha cho mỗi người một tách trà rồi ngồi xuống cạnh chồng.

Ông Chân thấy Phong Bính Thần mặt mũi khôi ngô, phong thái hơn người nên càng thấy hài lòng.

“Nghe nói cậu làm về đầu tư?”.

“Vâng ạ”.

Thuần Khiết không khỏi cảm thấy kì lạ: Sao bố biết được, lẽ nào mẹ kế đã gọi điện cho ông?

“Nhìn mắt của cậu, cậu là con lai à?”.

“Vâng ạ, mẹ cháu có huyết thống của bốn nước”.

Thuần Khiết bĩu môi, chuyện này lần đầu tiên cô nghe nói.

Ông Chân nhìn vợ với ánh mắt kinh ngạc, thầm nghĩ: Sao em không nhắc đến chuyện này.

Hứa Lam biết chồng hiểu lầm nhưng cũng không tiện nhắc ông. Bà ta làm hồng chuyện xem mặt, xấu hổ với bạn chơi bài, lúc nãy ở một mình trong phòng đã nghĩ, chuyện này đều tại Thuần Khiết, hại bà ta không biết phải nhìn mặt bạn bè như thế nào. Nhưng bạn trai của cô quả thực rất có thể có lai lịch khác người nên cố gắng nín nhịn.

Ông Chân lại hỏi: “Cậu làm đầu tư lâu dài chứ? Có nghĩ đến chuyện di cư không?”.

Phong Bính Thần nói: “Việc đầu tư của cháu đều là dài hạn. Còn về chuyện di cư, cháu không nghĩ đến”.

Ông Chân gật đầu hài lòng, bụng tách trà lên uống. Nhưng trên thực tế, hai người hoàn toàn là “ông nói gà bà nói vịt”. Ông Chân muốn hỏi là di cư ra nước ngoài. Nhưng Phong Bính Thần lại tưởng là di cư về nước, dĩ nhiên anh chưa nghĩ tới”.

“Cậu như thế này chắc là có không ít cô gái theo đuổi?”.

Phong Bính Thần không ngờ bỗng nhiên ông lại hỏi một câu như vậy, không khỏi sửng người, nhìn Thuần Khiết với ánh mắt cầu cứu. Thuần Khiết bụng tách trà lên uống, coi như không nhìn thấy. Đây chính là câu hỏi cô muốn biết nhưng vì lòng tự tôn mà không tiện hỏi.

Phong Bính Thần lúng túng, đành phải “đưa chân”, nói đùa một câu: “Đâu chỉ có các cô gái, còn có rất nhiều chàng trai theo đuổi cháu”.

Ông Chân sửng người rồi bật cười.

Hứa Lam cũng cười theo, sau đó huých tay chồng và nói: “Để bọn trẻ nói chuyện. Ông vừa về, vào phòng thay quần áo đã”.

Thế là ông Chân đứng dậy đi vào phòng.

Lúc ấy Hứa Lam mới có cơ hội kể cho ông nghe chuyện xảy ra lúc trưa.

Ông Chân vô cùng kinh ngạc. Nhưng nghĩ lại thì thấy dù sao cậu ta cũng là bạn trai của con gái, mình hỏi thăm ba câu cũng là điều nên làm. Có điều đợi ông thay quần áo xong bước ra khỏi phòng ngủ thì thái độ vẫn có chút thay đổi nhỏ nhỏ.

Hai bố con nói chuyện gia đình, hỏi thăm sức khỏe nhau, nói chuyện về họ hàng thân thích. Sau đó ông Chân lại cùng Phong Bính Thần nói về chuyện kinh doanh. Chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn tối. Trong tủ lạnh còn có rất nhiều đồ ăn thừa từ trưa nhưng cũng không thể mang ra tiếp khách được, Hứa Lam liền gọi điện đến khách sạn đặt một bàn.

Ăn tối xong cũng gần mười giờ. Thuận Khiết chào bố, sau đó cùng Phong Bính Thần bắt xe về khách sạn.